

Arrest

nr. 214 304 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 oktober 2017 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 november 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 oktober 2017 legt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een inreisverbod op van twee jaar (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"INREISVERBOD

Aan de Heer die verklaart te heten(1>: Naam : D. voornaam : I. geboortedatum : 19.04.1970
geboorteplaats : Freetown nationaliteit : Sierra Leone
In voorkomend geval, ALIAS:

*wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten
volle toepassen<2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te
begeven.*

De beslissing tot verwijdering van 18.10.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*Artikel 74/11, § 1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
X 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene deed op 22.05.2014 te Antwerpen een verklaring tot wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane (M. B.). Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene de woning reeds in juli 2014 met onbekende stemming verliet. Hij diende geen enkele procedure meer in tot het bekomen van een verblijf en heeft geen gekend adres in België. In die zin bestaat er een risico op onderduiken en wordt aan betrokkene geen bijkomende termijn toegestaan. Op 24.09.2014 weigerde de Stad Antwerpen dan ook de wettelijke samenwoning te registreren.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene deed op 22.05.2014 te Antwerpen een verklaring tot wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane (M. B.). Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene de woning reeds in juli 2014 met onbekende stemming verliet. Hij diende geen enkele procedure meer in tot het bekomen van een verblijf en heeft geen gekend adres in België. Op 24.09.2014 weigerde de Stad Antwerpen dan ook de wettelijke samenwoning te registreren. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 11.2 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 62, 74/11, en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van de formele en materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

" 1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

- a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of
- b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid. (...) "

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, ingevoerd door de wet van 19 januari 2012, bepaalt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)"

Uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn blijkt dat een inreisverbod wordt opgelegd wanneer niet aan de terugkeerverplichting voldaan is.

Verzoeker betwist dus niet dat verwerende partij inderdaad de mogelijkheid had om een inreisverbod op te leggen.

De terugkeerrichtlijn en de vreemdelingenwet verplichten verwerende partij echter om voor de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de individuele omstandigheden en hieromtrent motieven op te nemen.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek en dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. " (Parl St Kamer 2011-2012 nr 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat "beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten

Uit de bestreden beslissing blijkt echter geenszins dat verwerende partij het evenredigheidsbeginsel respecteerde.

Verwerende partij heeft de mogelijkheid om een inreisverbod van 1 dag tot 3 jaar op te leggen, maar koos voor een termijn van 2 jaar.

De Dienst Vreemdelingenzaken verduidelijkt haar gebruik van artikel 74/11, §1, eerste lid door te stellen dat "Betrokkene deed op 22.05.2014 te Antwerpen een verklaring tot wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane (M. B.). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat betrokkene de woning reeds in juli 2014 met onbekende bestemming verliet. Hij diende geen enkele procedure meer in tot het bekomen van een verblijf en heeft geen gekend adres in België. In die zin bestaat er een risico op onderduiken en wordt aan betrokkene geen bijkomende termijn toegestaan. Op 24.09.2014 weigerde de stad Antwerpen dan ook de samenwoning te registreren." (zie bestreden beslissing)

Deze motivering is echter geenszins afdoende, en kan niet onderbouwen waarom er voor de lange termijn van 2 jaar werd gekozen.

Voor wat betreft de motivatie omtrent de termijn van het inreisverbod - namelijk een inreisverbod van 2 jaar- neemt verwerende partij de motivatie tot het opleggen van een inreisverbod volledig over en voegt zij enkel nog twee stijffiguren aan deze motivatie toe, namelijk: (1) zijn illegaal verblijf op het grondgebied en (2) het belang van de immigratiecontrole. (zie bestreden beslissing)

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft beslist om een inreisverbod van twee jaar te geven aan verzoeker, is buiten alle redelijkheid en zonder de noodzakelijke omzichtigheid.

Dat de bestreden beslissing betreffende het opleggen van de termijn van twee jaar enkel verwijst naar zijn illegale verblijf op het grondgebied, het belang van de immigratiecontrole (twee stijffiguren) en een onderbroken procedure tot wettelijke samenwoning van meer dan drie jaar geleden is niet redelijk. Tijdens de procedure tot wettelijke samenwoning was misschien wel een onderzoek naar schijnsamenwoning lopende, maar de weigeringsbeslissing van de stad Antwerpen vond zijn grondslag in het feit dat verzoeker niet meer verbleef op het adres waarvoor de wettelijke samenwoning was aangevraagd. Bijgevolg had de stad Antwerpen - indien verzoeker was blijven wonen op zijn adres - even goed een beslissing kunnen nemen in de positieve zin en vervolgens de wettelijke samenwoning geregistreerd. Het feit dat de procedure door verzoeker en zijn toenmalige vriendin werd onderbroken kan geen indicatie zijn dat deze wettelijke samenwoning kennelijk enkel erop gericht was om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Dit element kan dan ook niet aangewend worden om te motiveren waarom er een inreisverbod van twee jaar opgelegd dient te worden.

Verzoeker is na het stuklopen van zijn voormalige relatie met mevrouw M. B. teruggekeerd naar Nederland. Het is dan ook logisch dat verzoeker geen gekend adres heeft in België. Verzoeker heeft dan ook niet gedurende een lange periode in België verbleven zonder verblijfsrecht. Het was pas in oktober 2017 dat verzoeker terugkeerde naar België met de wens zich te komen vestigen met zijn echtgenote.

Gezien zijn korte verblijf op het grondgebied, is verzoeker dan ook nog geen gevaar geweest voor de immigratiecontrole. Men kan het verzoeker ook niet redelijkerwijze verwijten dat hij 'op hardnekkige wijze illegaal op het Belgische grondgebied wil verblijven'. Dit is immers feitelijk niet correct, verzoeker was nog maar recent terug in België, waar hij zich met zijn echtgenote wenst te vestigen en een leven wenst uit te bouwen.

Voorts werd ook de relatie van verzoeker met zijn echtgenote, mevrouw D., en hun gezinsleven niet als overweging in de motivering opgenomen.

Hoewel het huwelijk niet in België geregistreerd is, kan verzoeker minstens worden beschouwd als duurzame partner van deze Nederlandse onderdaan. (zie stuk nr. 6) Verzoeker heeft met andere woorden een gezinsleven met mevrouw D. en het enkele feit dit gezinsleven niet in overweging te nemen in haar motivering van de bestreden beslissing schendt verwerende partij artikel 8 EVRM.

Er is derhalve niet afdoende en in feite aangetoond dat de handhaving van de termijn van twee jaar noodzakelijk is in hoofde van verzoeker. Het opleggen van een inreisverbod conform artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet is dus een buitenproportionele en onzorgvuldige beslissing, die in strijd is met het artikel 11 van de terugkeerrichtlijn en het artikel 74/11, §1 eerste lid Vreemdelingenwet. Deze neigt tevens naar een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Voorts is de bestreden beslissing een schending van de materiële en formele motiveringsverplichting en artikel 8 EVRM.

Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 2 van de wet van 29/07/1991 stelt de "uitdrukkelijke" motivering van de betrokken bestuurshandelingen vast. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000). In casu werd de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen. (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161.)

Bij het nemen van deze beslissing heeft de Dienst Vreemdelingenzaken gebruik gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheden beschikt de overheid over een ruime beoordelingsbevoegdheid, hoewel deze steeds de redelijkheid als grens heeft. Het is dus niet omdat de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid dat zij in alle vrijheid haar beleidskeuze kan maken. Zij blijft immers altijd onderworpen aan het redelijkheidsbeginsel.

Inzake de materiële motiveringsplicht dient te worden nagegaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvSt., 7 december 2001, n° 101.624). Verwerende partij voldoet niet aan de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht, redelijkheidsplicht en motiveringsplicht.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De verzoekende partij kan de schending van artikel 11.2 van de Terugkeerrichtlijn niet dienstig aanvoeren, aangezien deze bepaling werd omgezet in Belgisch recht in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Voormeld artikel heeft enkel betrekking op een verwijderingsmaatregel. De bestreden beslissing is echter geen verwijderingsmaatregel, maar een inreisverbod. Zodoende is dit artikel niet relevant en kan het betoog dat betrekking heeft op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat zij niet betwist dat de verwerende partij inderdaad de mogelijkheid had om een inreisverbod op te leggen. De verwerende partij moet volgens de verzoekende

partij daarbij echter rekening houden met de individuele omstandigheden en daarover motieven opnemen. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens de verzoekende partij niet dat de verwerende partij het evenredigheidsbeginsel respecteerde. De motivering is volgens de verzoekende partij niet afdoende, en kan niet onderbouwen waarom er voor de lange termijn van 2 jaar werd gekozen. Dit is volgens de verzoekende partij onredelijk en onzorgvuldig. Volgens haar verwijst de bestreden beslissing voor wat betreft het opleggen van de termijn van twee jaar enkel naar haar illegale verblijf op het grondgebied, het belang van de immigratiecontrole, en een onderbroken procedure tot wettelijke samenwoning van meer dan drie jaar geleden. Dit is volgens de verzoekende partij niet redelijk. Tijdens de procedure tot wettelijke samenwoning was er misschien wel een onderzoek naar schijnsamenwoning lopende, maar de weigeringsbeslissing van de stad Antwerpen vond zijn grondslag volgens de verzoekende partij in het feit dat verzoeker niet meer verbleef op het adres waarvoor de wettelijke samenwoning was aangevraagd. Bijgevolg had de stad Antwerpen volgens de verzoekende partij - indien zij was blijven wonen op haar adres - even goed een beslissing kunnen nemen in de positieve zin en vervolgens de wettelijke samenwoning kunnen registreren. Het feit dat de procedure door de verzoekende partij en haar toenmalige vriendin werd onderbroken kan geen indicatie zijn dat deze wettelijke samenwoning kennelijk enkel erop gericht was om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Dit element kan volgens de verzoekende partij dan ook niet aangewend worden om te motiveren waarom er een inreisverbod van twee jaar opgelegd dient te worden.

De verzoekende partij stelt verder dat zij na het stuklopen van haar voormalige relatie met mevrouw M. B. teruggekeerd is naar Nederland. Het is volgens haar dan ook logisch dat zij geen gekend adres heeft in België. Zij stelt dat zij dan ook niet gedurende een lange periode in België heeft verbleven zonder verblijfsrecht. Het was pas in oktober 2017 dat zij terugkeerde naar België met de wens zich te komen vestigen met haar echtgenote. Gezien zijn korte verblijf op het grondgebied, is zij dan ook nog geen gevaar geweest voor de immigratiecontrole. Men kan het de verzoekende partij volgens haar ook niet redelijkerwijze verwijten dat zij 'op hardnekkige wijze illegaal op het Belgische grondgebied wil verblijven'. Dit is immers feitelijk niet correct, want zij was nog maar recent terug in België, waar zij zich met haar echtgenote wenst te vestigen en een leven wenst uit te bouwen.

Voorts werd ook de relatie van de verzoekende partij met haar echtgenote, mevrouw D., en hun gezinsleven volgens de verzoekende partij niet als overweging in de motivering opgenomen. Hoewel het huwelijk niet in België geregistreerd is, kan de verzoekende partij volgens haar minstens worden beschouwd als duurzame partner van deze Nederlandse onderdaan. De verzoekende partij verwijst naar stuk 6. De verzoekende partij stelt dat zij een gezinsleven heeft met mevrouw D. en door dit gezinsleven niet in overweging te nemen in de motivering van de bestreden beslissing schendt de verwerende partij volgens de verzoekende partij artikel 8 van het EVRM.

Er is volgens de verzoekende partij niet afdoende en in feite aangetoond dat de handhaving van de termijn van twee jaar noodzakelijk is.

De verzoekende partij betwist vooreerst niet dat de verwerende partij in casu inderdaad de mogelijkheid had om een inreisverbod op te leggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing een hele reeks motieven bevat waarom in casu werd gekozen voor een inreisverbod voor de duur van 2 jaar. Zo motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij op 22 mei 2014 een verklaring wettelijke samenwoning deed met een Belgische onderdaan, dat blijkt dat de verzoekende partij de woning al in juli 2014 verliet, dat zij geen enkele procedure meer instelde om verblijfsrecht te bekomen, dat zij geen gekend adres heeft in België, dat de stad Antwerpen de wettelijke samenwoning weigerde te registreren en verwijst de verwerende partij naar het belang van de immigratiecontrole, de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en het feit dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Dit zijn wel degelijk concrete motieven die betrekking hebben op de specifieke omstandigheden van de zaak van de verzoekende partij en die blijken uit het administratief dossier.

Waar de verzoekende partij een heel betoog voert om te concluderen dat er geen indicatie kan zijn dat haar wettelijke samenwoning er enkel op gericht was om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen, merkt de Raad op dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oordeelde dat de wettelijke samenwoning er enkel op gericht was een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Dit element werd geenszins betrokken in de motivering voor de duur van het inreisverbod. Dit betoog laat aldus niet toe te besluiten dat de motivering kennelijk onredelijk is.

Ten overvloede merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief en meer bepaald uit de 'weigeringsverklaring verklaring wettelijke samenwoning' van 24 september 2014, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de Ambtenaar van de burgerlijke stand tot deze beslissing kwam

op grond van de volgende overweging: *"(...) Jammer genoeg kan ik deze verklaring van wettelijke samenwoning niet vermelden in het bevolkingsregister. Ik baseer mij hiervoor op het Burgerlijk Wetboek en op het advies van de procureur des konings. Uit het onderzoek blijkt dat uw verklaring van wettelijke samenwoning er kennelijk enkel op gericht is op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel. Wij stelden vast dat de heer D. reeds lange tijd illegaal in het land verblijft. Door registratie van deze wettelijke samenwoning zou hij eindelijk uitzicht krijgen op verblijfsrecht. De heer D. kon echter bij de controle van de samenwoning niet worden aangetroffen in de gezamenlijke woning. Volgens u was hij reeds in juli 2014 zonder enige reden vertrokken. U verklaarde verder dat de relatie tussen u en de heer D. voorbij is. U hebt ook verklaard dat u wenst dat de wettelijke samenwoning wordt stopgezet. (...)".* Uit deze vermelding blijkt dat de Ambtenaar van de burgerlijke stand de verklaring van wettelijke samenwoning wel degelijk weigerde omdat uit het onderzoek blijkt dat de verklaring van wettelijke samenwoning er kennelijk enkel op gericht is op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel. Wat er ook van aan is, blijkt dat de verwerende partij dit element niet hanteerde in de motivering voor de duur van het inreisverbod.

Waar de verzoekende partij verder stelt dat zij na het stuklopen van haar voormalige relatie met mevrouw M. B. teruggekeerd is naar Nederland en het dan ook logisch is dat ze geen gekend adres heeft in België en ze dus geenszins voor een lange periode in België heeft verbleven zonder verblijfsrecht en dus geenszins kan gesteld worden dat zij op hardnekkige wijze illegaal op het grondgebied wenste te verblijven, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij niet meer op het adres waarvoor de wettelijke samenwoning was aangevraagd verbleef. De verzoekende partij heeft nooit voor het treffen van de bestreden beslissing te kennen gegeven aan de verwerende partij dat zij het grondgebied verlaten had. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de verzoekende partij op een hardnekkige wijze illegaal op het grondgebied wenste te verblijven, gelet op de gegevens van het administratief dossier. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing die stellen dat de verzoekende partij geen gekend adres heeft in België, dat zij geen enkele procedure meer instelde om verblijfsrecht te bekomen en dat zij hardnekkig illegaal op het grondgebied wil verblijven, kennelijk onredelijk zouden zijn. Ook het aanhalen van het belang van de immigratiecontrole blijkt om die reden niet kennelijk onredelijk.

Ten slotte stelt de verzoekende partij dat zij een gezinsleven zou hebben met haar nieuwe partner, waarmee zij zou getrouwd zijn. De verwerende partij zou hierover niet gemotiveerd hebben in de bestreden beslissing. De verzoekende partij geeft vooreerst toe dat het huwelijk niet in België geregistreerd is. Bovendien wijst geen enkel stuk in het administratief dossier dat dateert van voor de bestreden beslissing er op dat de verzoekende partij een nieuwe relatie zou hebben. De verzoekende partij kan de verwerende partij dan ook niet verwijten hierover in de bestreden beslissing niet te motiveren. Waar de verzoekende partij stelt dat zij minstens kan beschouwd worden als duurzame partner van een Nederlandse onderdaan, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij enige aanvraag in die zin deed. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat de verzoekende partij geen enkele procedure meer indiende tot het bekomen van verblijf, niet kennelijk onredelijk is. Het staat de verzoekende partij vrij een aanvraag in te dienen volgens de geijkte procedure.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij stelt dat zij een gezinsleven heeft met mevrouw D., met wie zij zou getrouwd zijn. De verzoekende partij verwijst naar enkele foto's die zij bij haar verzoekschrift voegt.

De Raad dient echter vast te stellen dat de stukken die de verzoekende partij bij haar beroep voegt, niet eerder ter kennis werden gebracht aan de verwerende partij. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij ten tijde van het treffen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het bestaan van een gezinsleven met mevrouw D. De Raad herinnert er aan dat hij enkel gehouden is tot een wettigheidstoetsing en dat de controle die de Raad uitvoert zich beperkt tot een ex tunc toetsing. Aldus kan de Raad enkel vaststellen dat het de verwerende partij niet te kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met een gezinsleven waarvan zij niet op de hoogte was. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU